

РЕШЕНИЕ

№ 7321

гр. София, 04.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова

Димитър Петров

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10051** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

С касационна жалба Х. Н. К. оспорва Решение № 4293/27.09.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 1^{-ви} състав, постановено по НАХД № 8181/2024 г. С решението е потвърден Електронен фиш, серия К, № 8490880/25.08.2023 г., издаден от СДВР, с който на касатора е наложено административно наказание „глоба”, в размер на 100 лв., на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата, за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от същия закон – установена с автоматизирано техническо средство скорост на движение в населено място 66 км./ч., след приспаднат толеранс от 3%, при разрешена скорост 50 км./ч., или превишение от 16 км./ч. Извършеното нарушение е квалифицирано като повторно, тъй като с влязъл в законна сила на 23.02.2023 г. ЕФ серия К, № 5102442/13.07.2021 г. на касатора била наложена глоба за същото по вид административно нарушение.

Въззивният съд е потвърдил процесния Електронен фиш серия К, № 8490880/25.08.2023 г., излагайки подробни мотиви за неоснователност на жалбата.

Касаторът се явява и лично поддържа жалбата си, която съдържа доводи за незаконосъобразно ангажирана административнонаказателна отговорност, понеже неправилно с мотивите си районният съд не е съобразил подадената от Х. К.

декларация по чл. 188 ЗДв.П.

Ответникът не е представяван. С писмен отговор от 05.02.2025 г. е заявил подробно становище за неоснователност на касационната жалба.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Установена и проверена е от състава на районния съд следната фактическа обстановка, описана и в процесния ЕФ, а именно: на 25.08.2023 г. в 13, 35 часа, в [населено място] лек автомобил м. „А.“, модел „А 3“, с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от Х. Н. К. е установен и заснет с автоматизирано техническо средство да се движи в [населено място], на [улица]до № 4, в посока от [улица], към [улица], като е измерена скорост на движение 66 км./ч., при разрешена за населено място – 50 км./ч. Въз основа на тези данни, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП е издаден процесният ЕФ, серия К, № 8490880/25.08.2023 г. с който на касатора е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 100 лева. Електронен фиш, серия К, № 8490880 е съставен на Х. Н. К., след като било установено, че лекият автомобил е собственост на А. В., който обаче подал на 30.10.2023 г. декларация по чл. 188, ал. 1 ЗДв.П, с която декларираше, че на 25.08.2023 г. за времето от 13 часа, до 20 часа го предоставил за ползване от Х. К.. Към декларацията е приложено и фото-копие на свидетелство за управление на МПС, №[ЕИК], издадено на 28.02.2023 г. на името на Х. Н. К.. На 20.02.2024 г., т.е. повече от три месеца след декларацията от А. В. самият Х. К. представил декларация (л. 23 от делото на СРС), че на 25.08.2023 г. в 13, 35 часа от своя страна той предоставил същия лек автомобил за временно ползване от С. С. А., за когото приложил СУМПС.

Касационната жалба е неоснователна. Не са на лице касационни основания, по смисъла на чл. 348 НПК.

Въззивният съд е изяснил обективно, всестранно и изцяло релевантните за случая факти, като (противно на касаторовите твърдения) е обсъдил всичките му възражения и е изложил подробни мотиви за законосъобразно ангажирана административнонаказателна отговорност. Мотивите на въззивния съд съответстват на доказателствата и касационната инстанция изцяло ги споделя, не намирайки причина да ги преповтаря, предвид чл. 221, ал. 2, изр. второ АПК.

От процесния електронен фиш, както и от писмените и веществени доказателства (фото – снимките, протокол) безспорно се установява съответствието на административния акт с изискванията (условията), установени с чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДв.П и чл. 39, ал. 4 ЗАНН. Като е достигнал до същите изводи съставът на районния съд е постановил правилно решение. Съдът е извършил и дължимата проверка за законосъобразност на електронния фиш, на всички основания,

по смисъла на чл. 63, ал. 3, ал. 4 ЗАНН, вр. чл. 146 АПК. Споделени от касационната съдебна инстанция са и въззивните мотиви, в частта относно коментирани нормите на чл. 4, ал. 3 от Наредба № I-45/24.03.2000 г. „за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства“. Разпоредбата е различна от тази на чл. 188, ал. 1 ЗДвП., според която „собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство“. Правилото е, че административнонаказателна отговорност за извършено нарушение на правила, установени със ЗДв.П се носи от собственика на МПС, освен ако той не декларира да го е предоставил на друго лице за ползване. Законната разпоредба, която е с приоритет пред тези на Наредба № I-45/24.03.2000 г. не поставя изискване физическо или ЮЛ, което ще ползва превозното средство „по силата на правно основание, различно от правото на собственост“ да бъде вписано в свидетелството за регистрация на МПС. От друга страна обаче, разпоредбата на чл. 188 ЗДв.П не предвижда възможност физическо лице, за което собственикът на МПС е декларирал да му го е предоставил за временно ползване, на свой ред да декларира предоставяне същото превозно средство на друго лице, което не е вписано по искане на собственика в свидетелството за регистрация, като ползвател. Предоставянето на МПС от собственика на друго лице за временно ползване представлява своеобразен „договор за заем за ползване“, по смисъла на чл. 243 от Закона за задълженията и договорите. Чл. 244, ал. 2, вр. ал. 1 ЗЗД уточнява, че заемателят може да използва заетата вещ, когато ползването не е уговорено с договор, съобразно нейното предназначение, и не може да отстъпва другиму ползването на вещта. Този основен принцип на вещното право е съобразен с нормите на чл. 188, ал. 1 ЗДв.П

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, V^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4193/27.09.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 1^{-ви} състав, по НАХД № 8181/2024 г.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: